

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) Ing. P. M. a b) M. M.**, oba bytem K., Na R. 1667, oba zastoupeni JUDr. Radkem Forelem, advokátem se sídlem Napajedla, Masarykovo nám. 220, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti 1. P. P., 2. L. P., oba bytem K., Na R. 545, 3. Ing. D. B., bytem K., V G. 372, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22.6.2017, č.j. KUZL 39825/2017, sp.zn. KUSP 35963/2017 ÚP-No,

t a k t o :

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobcům **se vrací** z účtu Krajského soudu v Brně soudní poplatek ve výši 8000 Kč.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci podali ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2017, č.j. KUZL 39825/2017, sp.zn. KUSP 35963/2017 ÚP-No, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kunovice, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23.3.2017, č.j. STU/449-17/HOR/SZ/151-2017. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 23.3.2017 podle § 169 odst. 2, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), povolil pro stavbu „Novostavba rodinného domu jako ½ dvojdomu – pravá část“ na pozemku p.č. 315/301 (zastavěná plocha a nádvoří) v k.ú. Kunovice u Uherského Hradiště výjimku z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a to tak, že vzájemný odstup stavby ½ dvojdomu – pravá část a sousedního rodinného domu č.p. 1667 není roven výšce vyšší z protilehlých stěn, ale pouze min. 5830 mm a max. 6150 mm.

Předtím, než se soud mohl zabývat otázkami důvodnosti žaloby z uplatněných žalobních důvodů, musel vyřešit otázku přípustnosti žaloby.

Poté, co se soud podrobně seznámil s napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím rozhodnutím stavebního úřadu, dospěl k závěru, že žaloba je nepřípustná podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť je napadáno rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s.ř.s.

Pro posouzení otázky přípustnosti je klíčovou skutečnost, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu podle § 169 stavebního zákona, jimiž byla povolena výjimka z obecných požadavků na využívání území dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Judikatura správních soudů byla po určitou dobu nejednotná v tom, zda rozhodnutí podle § 169 stavebního zákona o výjimce z obecných požadavků (ať již jde o požadavky „na výstavbu“ či „na využití území“) je rozhodnutím samostatně přezkoumatelným podle § 65 s. ř. s. S ohledem na rozpory v judikatuře se nastíněnou otázkou zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011 - 66, v němž konkrétně řešil výjimku z vyhlášky hl. m. Prahy spočívající (shodně jako v projednávané věci) ve zmenšení odstupové vzdálenosti zamýšlené stavby a od stavby stávající.

Rozšířený senát ve shora označeném rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru (viz zejm. odst. 27 a násl. odůvodnění citovaného rozsudku), že „*jakkoliv je v řízení o výjimce s definitivní platností rozhodnuto o tom, zda se výjimka v konkrétním případě povoluje či nepovoluje, a účinky takového rozhodnutí nejsou omezeny do doby, než je vydáno konečné rozhodnutí, nemá samotné povolení či naopak nepovolení výjimky do práv účastníků žádné přímé dopady. Tak by tomu bylo pouze v případě, pokud by se již na základě samotného rozhodnutí o výjimce mohl záměr, pro který byla tato výjimka požadována, fakticky uskutečnit, anebo se naopak musel uskutečnit v jiné podobě, než pro kterou byla požadována výjimka, resp. se vůbec uskutečnit nemohl. Jinými slovy samostatný soudní přezkum by byl zcela na místě v těch situacích, kdy na rozhodnutí o výjimce nenavazuje žádný další úkon správního orgánu, který by byl podroben soudní kontrole. V převážné většině případů však bude na rozhodnutí ve věci výjimky navazovat rozhodnutí ve věci samé, případně souhlas příslušného stavebního úřadu. Rozhodnutí o umístění stavby nebo stavební povolení, tedy rozhodnutí ve věci samé jsou pak nepochybně rozhodnutími přezkoumatelnými ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s. (...). Rozhodnutím o výjimce tak v převážné většině případů nedochází ke konečnému zásahu do práv účastníků. Z pohledu teorie se jedná se o subsumovaný správní akt, který se svou povahou podobá závazným stanoviskům, vydávaným podle ustanovení § 149 správního řádu (...). Teprve výsledek „hlavního řízení“, pro jehož účely žadatel o povolení výjimky usiluje, je způsobit skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení“.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak k dané právní otázce uzavřel, že „*rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. Samostatně soudně*

prezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu“.

Přestože se citované rozhodnutí rozšířeného senátu zabývalo situací, kdy zamýšlený stavební záměr ještě fakticky neexistoval, zatímco v projednávané věci již byl sporný záměr před vydáním rozhodnutí správních orgánů o povolení výjimky v určité části realizován, je nepochybně nutno aplikovat citované závěry i v projednávané věci. Rozhodnutí o povolení výjimky spočívající v nedodržení vzdálenosti mezi rodinnými domy vytvářejícími mezi sebou volný prostor v dané věci v souladu s výše citovanými závěry rozšířeného senátu samo o sobě žádným způsobem do práv žalobců přímo nezasahuje. Zásadní a rozhodující pro (případný) zásah do práv žalobců nemůže být samotné rozhodnutí o povolení výjimky, nýbrž až rozhodnutí konečné, tedy v daném případě rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), v jehož rámci probíhalo řízení o povolení výjimky. Teprve na základě případného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby může být předmět výjimky *de iure* (slovy citovaného rozsudku) „uveden v život“.

Jak plyne z napadeného rozhodnutí, původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 5.5.2014, č.j. STU/7357-12/SZ/592-2012/HOR, bylo žalovaným zrušeno s tím, že před vydání dodatečného povolení stavby je třeba rozhodnout o výjimce z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.; je tedy zřejmé, že k vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby teprve dojde. Jak plyne z podané žaloby, vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ostatně očekávají i žalobci.

Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby přitom nepochybně představuje rozhodnutí ve správním soudnictví prezkoumatelné ve smyslu § 65 s. ř. s. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nemá v projednávané věci povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož samo o sobě nepředstavuje přímý zásah do práv či povinností žalobců.

Právě uvedený závěr je ostatně žalobcům znám z přechozího rozhodnutí „v jejich věci“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č.j. 8 As 167/2014-45).

Vzhledem k uvedenému se soud nezabýval žalobou věcně, ale odmítl ji jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s. Za tohoto stavu nerozhodoval soud o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v jejímž důsledku by jim nějaké náklady vznikly, a proto ani ony nemají právo na náhradu nákladů řízení. (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že byla žaloba odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu